

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/178/2015
Identifikačné číslo spisu:	4014200791
Dátum vydania rozhodnutia:	04.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4014200791.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudkýň JUDr. Nory Halmovej (sudca spravodajca) a JUDr. Petry Príbelskej PhD. v právnej veci žalobcu: BARCA s.r.o., so sídlom Ďurkova 9, Nitra, právne zastúpený: JUDr. Milan Kukučka, advokát so sídlom Farská 34, Nitra, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2014/02115-2.1, O-191/2014 zo dňa 24. júna 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/149/2014-30 zo dňa 11. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/149/2014-30 zo dňa 11. februára 2015 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom č. k. 11S/149/2014 - 30 zo dňa 11.02.2015 krajský súd v Nitre žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenia § 42 ods. 1, § 43 ods. 1 a 2, § 46, § 54, § 97 ods. 1 a 6, § 129 ods. 3 zákona č. 311/2011 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“) a § 19 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce“) a uviedol, že v danej veci medzi účastníkmi nebol sporný skutkový stav, sporným zostal iba výklad ust. § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce v spojení s ust. § 129 ods. 3 a § 97 ods. 6 Zákonníka práce účinného ku dňu vykonania kontroly. Teda, či žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, a či má nielen priestupok, ale aj iný správny delikt charakter trestného obvinenia.

1.2 Krajský súd v rozsudku dôvodil tým, že pod pojmom protiprávnosť možno všeobecne zahrnúť také

konanie, ktoré je v rozpore s právom. Znamená to, že konaním je porušená alebo nesplnená právna povinnosť vyplývajúca zo zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu alebo uložená na jeho základe. Za všeobecné pojmové znaky správneho deliktu možno považovať najmä konanie (alebo nekonanie), protiprávnosť, trestnosť, zodpovednú osobu a potom znaky deliktu sú ustanovené zákonom.

1.3 Výkon štátnej správy v oblasti inšpekcie práce vykonáva inšpektorát práce, čo vyplýva z § 7 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce. Inšpektorátu prináleží vykonávať, okrem iného i dozor nad dodržiavaním právnych predpisov, ktoré upravujú dodržiavanie pracovnoprávných a mzdových predpisov a kontrolu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania. Takto postupoval i prvostupňový správny orgán v danej veci a o výsledku inšpekcie práce u žalobcu v dňoch 17.09.2013 a 18.09.2013 spísal Protokol zo dňa 18.09.2013 v zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, ktorý bol v tento deň i prerokovaný so štatutárnym zástupcom žalobcu Ing. Miroslavom Kúthom (konateľom), ktorý ho prevzal dňa 18.09.2013, čo vyplýva z Dodatku č. 1 k protokolu zo dňa 30.09.2013. Žalobca sa podanou žalobou, ako i v konaní pred oboma správnymi orgánmi bránil v prvom bode tým, že neporušil ustanovenie § 129 ods. 3 Zákonníka práce a nasl. pokiaľ ide o nevyplatenú mzdu splatnú za mesačné obdobie august 2013 v deň skončenia zamestnania (pracovného pomeru) s K. T., s ktorou mal uzatvorenú písomnú pracovnú zmluvu zo dňa 13.08.2012. Krajský súd poukázal na obsah spisu, z ktorého nie je sporné, že v súlade s ust. § 43 ods. 1 Zákonníka práce, mal žalobca ako zamestnávateľ so zamestnankyňou K. T. v čl. IV. uzavretej pracovnej zmluve dohodnuté mzdové podmienky tak, že „výplatný termín je do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca“. Žalobca s menovanou zamestnankyňou skončil pracovný pomer dňa 27.08.2013, avšak zo strany žalobcu bol daný príkaz na úhradu mzdy v banke až dňa 20.09.2013, hoci podľa § 54 Zákonníka práce, dohodnutý obsah pracovnej zmluvy medzi zamestnávateľom a zamestnancom, v časti mzdové podmienky, nebol písomne zmenený. Žalobca svojím konaním, aj podľa názoru súdu, jednoznačne porušil svoju povinnosť v zmysle ust. 129 ods. 3 Zákonníka práce, keď zamestnankyni K. T. v deň skončenia pracovného pomeru dňa 27.08.2013, ale najneskôr dňa 31.08.2013 (koniec kalendárneho mesiaca) nevyplatil mzdové nároky, dôsledkom čoho je porušenie práva, teda protiprávne konanie žalobcu upravené v zákone č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce ako správny delikt.

1.4 Konateľ žalobcu Ing. Miroslav Kúth mal možnosť sa k zistenému porušeniu zákona (nedostatkom) vyjadriť, čo i využil a jasne do Protokolu zo dňa 18.09.2013 uviedol, že „ust. 129 ods. 3 Zákonníka práce pochopil tak, že najbližší výplatný termín za mesiac august, je posledný deň mesiaca septembra a so zamestnankyňou mal „ústnu dohodu“, ktorú ale reálne nevedel preukázať. Tomuto tvrdeniu žalobcu odporuje samotný podnet K. T., doručený správnomu orgánu prvého stupňa žalobcu dňa 27.08.2013, založený v administratívnom spise žalobcu.

1.5 Inšpektorát práce zistil u žalobcu i ďalšie porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v ust. § 2 ods. 1 písm. a/ v prvom bode zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, ktoré spočívalo v porušení zákazu vyplývajúceho z ust. § 97 ods. 6 Zákonníka práce tým, že zamestnávateľ rozvrhol pracovný čas zamestnanca T. T. za obdobie apríl až júl 2013 tak, že jeho práca nadčas presiahla v priemere osem hodín týždenne v období štyroch po sebe nasledujúcich mesiacoch. Aj pri tomto zistenom porušení zákona konateľ žalobcu Ing. Miroslav Kúth sa vyjadril po skončení kontroly a do Protokolu zo dňa 18.09.2013 uviedol, že „nadčasy sme neudržali z dôvodu, že vykonávame sezónne práce a v letnom období bolo veľa zákaziek“. Nič mu nebránilo uviesť skutočný stav realizovania práce nadčas vykonávanú jeho zamestnancami na jeho príkaz ako zamestnávateľa alebo s jeho súhlasom nad určený týždenný pracovný čas vyplývajúci z vopred určeného rozvrhnutia pracovného času podľa § 97 Zákonníka práce a zisteným porušením rozvrhu pracovného času zamestnanca T. T. za obdobie apríl až júl 2013 pri kontrole Inšpektorátu práce. Následne predložená dohoda o práci v sobotu a dohoda o dochádzkovom bonuse, obe uzavreté so zamestnancom T. T. sú v rozpore s jeho vyjadrením v čase kontroly ako aj s vyjadrením aj v Protokole zo dňa 18.09.2013. Správne postupoval žalovaný a prvostupňový správny orgán (obe rozhodnutia tvoria jeden celok), keď na tieto dohody neprihliadol, nakoľko sa dajú vyhotoviť aj po kontrole, za účelom priaznivejšieho výsledku a záverov z vykonanej kontroly, v snahe vyhnúť sa administratívnomu trestaniu.

1.6 Ustanovenie § 14 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii upravuje náležitosti protokolu a okrem iného ukladá príslušnému inšpektorátu práce i to, že ak bolo zistené porušenie pracovnoprávných a mzdových predpisov uložiť v rámci administratívneho trestania sankciu podľa príslušného zákona. Zásady správneho trestania na území Slovenska nie sú upravené samostatným procesným predpisom, preto súdy (ale i správne orgány) sú viazané rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva a podľa jeho judikatúry administratívne trestanie má trestnoprávny charakter. Pri rozhodovaní vo veciach správneho trestania je rozhodujúce dodržanie základných princípov a zásad správneho trestania orgánom verejnej správy i súdom, kde okrem vymedzenia skutkovej podstaty správneho deliktu tak, aby ním sama osebe bola naplnená požiadavka čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, je dôležitým interpretačným nástrojom pre správne orgány. Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. (91)1 z 13. februára 1991 o správnych sankciách (relative aux sanctions administratives), podľa ktorého pre ukladanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukladania trestných sankcií s tým, že správny postih protiprávneho konania možno uplatniť len v primeranej lehote.

1.7 V oblasti administratívneho trestania a ukladania správnych sankcií princíp legality zaväzuje správne orgány, aby dôsledne dodržiavali premisu, že nikto nebude potrestaný inak, ako z dôvodu a spôsobom, ktorý ustanovuje platný zákon. Správnym deliktom nemôže byť akékoľvek porušenie práva, ale porušenie práva musí byť protiprávne konanie, a to aj vtedy, keď zákon nevyžaduje zavinenie, ale predpokladá objektívnu zodpovednosť. Analógia v správnom trestaní v neprospech páchatel'a je vylúčená (in malom parteus). Pokiaľ sa vyskytnú po vykonaní dôkazov pochybnosti, je nutné rozhodnúť v prospech fyzickej osoby alebo právnickej osoby (tzv. pravidlo in dubio pro reo).

1.8 Vzhľadom na vyššie uvedené, podľa názoru krajského súdu, žalobca si nesplnil právnu povinnosť vyplatiť mzdu riadne a včas pri skončení pracovného pomeru s K. T., s ktorou mal uzatvorenú písomnú pracovnú zmluvu a u zamestnanca T. T. porušil zákaz vyplývajúci z ust. § 97 ods. 6 Zákonníka práce tým, že ako zamestnávateľ rozvrhol pracovný čas za obdobie apríl až júl 2013 tak, že jeho práca nadčas presiahla v priemere osem hodín týždenne v období štyroch po sebe nasledujúcich mesiacoch. Žalobca tak naplnil pojmový znak protiprávnosti podľa ust. § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z. z.“).

1.9 Krajský súd bol toho názoru, že žalovaný správny orgán riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom Ústavného súdu SR I. ÚS 241/07). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou správneho orgánu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá. Krajský súd dal do pozornosti žalobcu rozhodnutie ESLP prípad Garda Ruiz c. Španielsko z 21.01.1999 a zdôraznil, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a ani Ústavný súd pritom nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. Pokiaľ ide o uloženie sankcie za dva správne delikty, krajský súd považoval za potrebné uviesť, že pri súbehu viacerých správnych deliktov (viacčinný súbeh) treba použiť „analógia legis“ tzv. absorpčnú zásadu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8 Sžo 28/2007). Takto postupoval i správny orgán a za viaceré delikty uložil sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na najprísnejšie postihnuteľný správny delikt (zákonné rozpätie 0,- až do 100.000,- €). Svoje rozhodnutie riadne v súlade s § 47 Správneho poriadku odôvodnil a uložil pokutu na spodnej hranici zákonnej sadzby. Záver oboch správnych orgánov, ktorý urobili vo svojich rozhodnutiach, zodpovedá zásadám logického myslenia a je v súlade s i hmotnoprávnymi ustanoveniami vyššie citovaných zákonov. Krajský súd nezistil také vady konania, na ktoré by podľa § 250i ods. 3 O.s.p. musel prihliadnuť, preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

2.1 Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podanému odvolaniu v celom rozsahu vyhovel, nakoľko súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a preto aj nesprávne rozhodol. Rozhodnutie je zmätočné, nepreskúmateľné a odôvodnenie nedostatočné.

2.2 Odôvodnenie nespĺňa zákonom stanovené náležitosti. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil výlučne na zhrnutie obsahu žaloby a vyjadrenia k nej, citáciu niektorých právnych noriem a konštatovanie toho, čo sa podľa obsahu návrhu, výpovedí a prednesov podaných v priebehu konania udialo. Krajský súd nijakým spôsobom neuviedol právne úvahy, na základe ktorých dospel krajský súd k záveru, že žalobca je zodpovedný zo spáchania správnych deliktov. Rozhodnutie sa javí ako jednostranné, pretože súd neprihliadal na vyjadrenia žalobcu.

2.3 Krajský súd opomenul reagovať na zásadné právne otázky, ktoré v konaní žalobca predniesol. Žalobca namietal záver o porušení jeho povinností vyplývajúcich z príslušných ustanovení Zákonníka práce. Žalovaný pri aplikácii právneho predpisu na skutkový stav postupoval prísne formalistický a šikanózne. Účelom Zákonníka práce je ochrana zamestnancov v materiálnom zmysle a preto prístup k zákonu má byť materiálny a nie formálny. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Z rozsudku nie je zjavné, ako obsah právnej normy súd vykladá a aplikuje na zistený skutkový stav.

2.4 Formalistický prístup k veci je zjavný aj pri posudzovaní údajného porušenia povinnosti žalobcu v súvislosti s rozvrhom práce nadčas. Skutočnosť, že žalobca potvrdil nadčas zo strany zamestnanca T. T., neznamená samo o sebe, že tieto nadčasy boli nezákonné. Záver žalovaného s ktorým sa krajský súd stotožnil, že predloženie dohody o rozvrhovom období práce nadčas až po začatí správneho konania je účelovým konaním zo strany žalobcu, je nesprávny.

2.5 Vo vzťahu k vyššie uvedenému, jednostranné hodnotenie dôkazov a právnych okolností prípadu súdom bez náležitej reakcie na uvádzané tvrdenia, je podľa odvolateľa porušením zásad v neprospech žalobcu.

3.

3.1 Žalovaný vo vyjadrení doručenom Krajskému súdu v Nitre dňa 02.09.2015 uviedol, že odvolaním napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a zákonný. Súd v odôvodnení jasne deklaroval, čo považoval za rozhodujúcu skutočnosť pre naplnenie znakov sankcionovaného porušenia § 129 ods. 3 Zákonníka práce aj to prečo vyhodnotil žalobcom dodatočne predložený dôkaz za právne neupotrebitelný. Krajský súd mal za to, že v prvom rade je potrebné skúmať, či medzi žalobcom a dotknutou zamestnankyňou K. T. nebol uzatvorený takýto druh dohody, ktorý by splatnosť mzdy pri skončení pracovného pomeru pri skončení pracovného pomeru posúval na neskorší deň ako je deň skončenia pracovného pomeru. Zistil však, že žiaden žalobcom predložený doklad neupravuje termín splatnosti odlišne od zákonnej úpravy, teda odlišne od nariadenia vyplatiť pri skončení pracovného pomeru zamestnancovi mzdu splatnú za mesačné obdobie v deň skončenia pracovného pomeru.

3.2 Žalovaný na margo veci poznamenal, že ak mal žalobca v úmysle vyplatiť mzdu splatnú za mesačné obdobie v neskoršom termíne ako je deň skončenia pracovného pomeru, mohol a mal túto skutočnosť so zamestnankyňou dohodnúť osobitne, pričom tak neučinil.

3.3 K namietanému formalizmu žalovaný upriamil pozornosť na úkony a obsah vyjadrení žalobcu v ich časovom slede, kedy stanoviská poskytnuté pred začatím konania zjavne odporujú tomu, čo žalobca tvrdí.

3.4 Žalovaný v tejto veci tiež usúdil, že dodatočná argumentácia ohľadne dojednania dlhšieho rozhodujúceho obdobia, počas ktorého nesmie práca nadčas presiahnuť v priemere osem hodín týždenne nie je ničím iným ako zavádzajúcim tvrdením, ktoré žalobca urobil v snahe vyhnúť sa

sankčnému postihu za spáchanie uvedeného správneho deliktu.

3.5 Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol, žiadne nové skutočnosti s ktorými by sa konajúci súd už nevysporiadal a preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S/149/2014 - 30 zo dňa 11.02.2015 potvrdil ako vecne správny.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.).

4.2 Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

4.3 Podľa § 247 ods. 1 a 2 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

4.4 Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

4.5 Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.6 Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.7 Podľa § 246c ods. 1 O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

4.8 Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

4.9 Podľa § 42 ods. 1 Zákonníka práce, pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou

medzi zamestnávateľom a zamestnancom. Jeho písomné vyhotovenie pracovnej zmluvy je zamestnávateľ povinný vydať zamestnancovi.

4.10 Podľa § 43 ods. 1 Zákonníka práce, v pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, ktorými sú:
druh práce, na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika,
miesto výkonu práce (obec, časť obce alebo inak určené miesto),
deň nástupu do práce,
mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve.

4.11 Zamestnávateľ v pracovnej zmluve uvedie okrem náležitostí podľa odseku 1 aj ďalšie pracovné podmienky, a to výplatné termíny, pracovný čas, výmeru dovolenky a dĺžku výpovednej doby (ods. 2).

4.12 Podľa § 46 Zákonníka práce, pracovný pomer vzniká odo dňa, ktorý bol dohodnutý v pracovnej zmluve ako deň nástupu do práce.

4.13 Podľa § 54 Zákonníka práce, dohodnutý obsah pracovnej zmluvy možno zmeniť len vtedy, ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na jeho zmene. Zamestnávateľ je povinný zmenu pracovnej zmluvy vyhotoviť písomne.

4.14 Podľa § 129 ods. 3 Zákonníka práce, pri skončení pracovného pomeru vyplatí zamestnávateľ zamestnancovi mzdu splatnú za mesačné obdobie v deň skončenia pracovného pomeru, ak sa nedohodli inak, najneskôr však v najbližšom výplatnom termíne nasledujúcom po dni skončenia pracovného pomeru.

4.15 Podľa § 97 ods. 1 Zákonníka práce, práca nadčas je práca vykonávaná zamestnancom na príkaz zamestnávateľa alebo s jeho súhlasom nad určený týždenný pracovný čas vyplývajúci z vopred určeného rozvrhnutia pracovného času a vykonávaná mimo rámca rozvrhu pracovných zmien.

4.16 Práca nadčas nesmie presiahnuť v priemere osem hodín týždenne v období najviac štyroch mesiacov po sebe nasledujúcich, ak sa zamestnávateľ so zástupcami zamestnancov nedohodne na dlhšom období, najviac však 12 mesiacov po sebe nasledujúcich (ods. 6).

4.17 Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak, zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode až treťom bode a šiestom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100.000,- €, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33.000,- €.

4.18 Podľa § 2 ods. 1 písm. a/, bod prvý zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním: pracovnoprávných predpisov, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok žien, mladistvých, domáckych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovŕšili 15 rokov veku, a kolektívne vyjednávanie.

4.19 Z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že p. K. T. písomným podnetom zo dňa 27.08.2013 požiadala Inšpektorát práce Nitra o prešetrenie oprávnenosti zrážok zo mzdy a vyplatenia mzdy za prácu rovnakej hodnoty u zamestnávateľa BARCA s.r.o. (žalobcu). Inšpektorát práce Nitra vyzval žalobcu (písomnou výzvou zo dňa 12.09.2013, ktorú prevzal konateľ žalobcu Ing. Miroslav Kúth dňa 17.09.2013) na predloženie dokumentácie, záznamov a iných dokladov potrebných na výkon inšpekcie práce. O výsledku inšpekcie práce, ktorá bola vykonaná v dňoch 17.09.2013 a 18.09.2013 v kontrolovanom subjekte (u žalobcu) a ktorá bola zameraná na kontrolu dodržiavania pracovnoprávných a mzdových predpisov a kontrolu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania vypracovali inšpektorky

práce Inšpektorátu práce Nitra protokol č.: 1NA-100-3-2.3/P-E24, A25-13 zo dňa 18.09.2013, v ktorom nariadili odstrániť zistené nedostatky v termíne ihneď a trvale od prevzatia protokolu. Protokol o výsledku inšpekcie práce zo dňa 18.09.2013 bol v tento deň i prerokovaný so štatutárnym zástupcom, konateľom žalobcu Ing. Miroslavom Kúthom, ktorý ho prevzal dňa 18.09.2013, čo vyplýva z Dodatku č. 1 k protokolu zo dňa 30.09.2013. O prijatých opatreniach k zisteným nedostatkom pri výkone inšpekcie práce žalobca dňa 30.09.2013 písomne informoval Inšpektorát práce Nitra. Oznámením zo dňa 03.02.2014 Inšpektorát práce Nitra informoval žalobcu o začatí správneho konania vo veci uloženia pokuty za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v ust. § 2 ods. 1 písm. a/ v prvom bode zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, konkrétne za porušenia ust. § 97 ods. 6 a ust. § 129 ods. 3 zákonníka práce s poučením, že žalobca má možnosť sa v stanovenej lehote vyjadriť k zistenému porušeniu právneho predpisu, ktorý je predmetom uloženia pokuty, oboznámiť sa so spisom nahliadnutím, vyjadriť sa ku všetkým podkladom pre vydanie rozhodnutia, spôsobu zisťovania a predložiť, prípadne navrhnúť ďalšie listinné dôkazy alebo podať iný návrh na doplnenie dokazovania. K podkladom pre vydanie rozhodnutia sa písomným podaním zo dňa 20.03.2014 vyjadril právny zástupca žalobcu a priložil k nemu Dohodu o rozvrhovom období práce nadčas zo dňa 21.06.2012. K tomuto vyjadreniu právneho zástupcu žalobcu sa písomne dňa 28.03.2014 vyjadrila inšpektorka práce Inšpektorátu práce Nitra. Prvostupňový správny orgán vo veci vydal rozhodnutie č. k.: 397/13/práv. zo dňa 10.04.2014, z obsahu ktorého vyplýva, že žalobcovi podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce uložil pokutu vo výške 1.000,- € za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, a to konkrétne povinnosti vyplývajúcej z ust. § 129 ods. 3 Zákonníka práce tým, že zamestnávateľ pri skončení pracovného pomeru nevyplatil zamestnankyni K. T. mzdu splatnú za mesačné obdobie august 2013 v deň skončenia zamestnania, najneskôr však v najbližšom výplatnom termíne nasledujúcom po dni skončenia pracovného pomeru, keď menovanej skončil pracovný pomer dňa 27.08.2013 a k výplate bol daný príkaz na úhradu v banke dňa 20.09.2013 a zároveň za použitia absorpčnej zásady na základe oprávnenia podľa ust. § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v ust. § 2 ods. 1 písm. a/ v prvom bode zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, ktoré spočívalo v porušení zákazu vyplývajúceho z ust. § 97 ods. 6 Zákonníka práce tým, že zamestnávateľ rozvrhol pracovný čas zamestnanca T. T. za obdobie apríl až júl 2013 tak, že jeho práca nadčas presiahla v priemere osem hodín týždenne v období štyroch po sebe nasledujúcich mesiacoch, čo bolo zistené pri výkone inšpekcie práce vykonanej v dňoch 17.09.2013 a 18.09.2013 u žalobcu. S rozhodnutím žalobca nebol spokojný a v lehote stanovenej zákonom podal odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný správny orgán rozhodnutím č. S/2014/02115-2.1, O-191/2014 zo dňa 24.06.2014 tak, že jeho odvolanie zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, keďže sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym záverom prvostupňového správneho orgánu.

5.

5.1 Odvolací súd v danej veci posudzoval rozsudok Krajského súdu Nitry č. k. 11 S/149/2014 - 30 zo dňa 11.02.2015, ktorým žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Predmetom súdneho prieskumu pred krajským súdom bolo rozhodnutia žalovaného č. S/2014/02115-2.1, O-191/2014 zo dňa 24.06.2014, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu ako účastníka konania zamietol a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Nitra č. 397/13/práv zo dňa 10.04.2014 o uložení pokuty vo výške 1.000,- € za porušenie dvoch povinností (za použitia absorpčnej zásady) vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, konkrétne za porušenie § 129 ods. 3 Zákonníka práce a za povinnosti vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ v prvom bode zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii, a to konkrétne za porušenie § 97 ods. 6 Zákonníka práce.

5.2 Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú

dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a obmedzí sa na doplnenie svojich právnych názorov týkajúcich sa podaného odvolania žalobcu.

5.3 Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a z toho titulu preto aj nesprávne rozhodol. Rozhodnutie je podľa neho zmätočné, nepreskúmateľné a odôvodnenie nedostatočné, nakoľko nespĺňa zákonom stanovené náležitosti. Prvostupňový súd nijakým spôsobom neuviedol právne úvahy, na základe ktorých dospel k záveru, že žalobca je zodpovedný zo spáchania správnych deliktov. Rozhodnutie sa javí ako jednostranné, nakoľko súd neprihliadal na vyjadrenia žalobcu. Z rozsudku nie je zrejmé, ako obsah právnej normy súd vykladá a aplikuje na zistený skutkový stav. Postup žalovaného v správnom konaní videl žalobca ako prísne formalistický.

5.4 K vyššie uvedeným námietkam odvolací súd uvádza, že postup žalovaného bol v súlade splatnými právnymi predpismi, pričom tento ustálil skutkový stav na základe dostatočne vykonaných dôkazov. Žalovaný počas inšpekcie zistil, že žalobca porušil svoje povinnosti vyplývajúce z ust. § 129 ods. 3 Zákonníka práce tým, že ako zamestnávateľ pri skončení pracovného pomeru nevyplatil zamestnankyni K. T. mzdu splatnú za mesačné obdobie august 2013 v deň skončenia právneho pomeru a ani sa nedohodol na inom výplatnom termíne, rovnako jej nevyplatil mzdu ani najneskôr v najbližšom výplatnom termíne nasledujúcom po dni skončenia pracovného pomeru, keď menovanej skončil pracovný pomer dňa 27.08.2013 a k výplate bol daný príkaz na úhradu v banke až dňa 20.09.2013 o čom sa nedohodli a pričom v článku IV. pracovnej zmluvy 04/2012, ktorú uzavrel žalobca so zamestnankyňou K. T., bol dohodnutý výplatný termín vždy na konci mesiaca.

5.5 Zároveň bol žalobca sankcionovaný za použitia absorpčnej zásady na základe oprávnenia podľa ust. § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v ust. § 2 ods. 1 písm. a/ v prvom bode zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, ktoré spočívalo v porušení zákazu vyplývajúceho z ust. § 97 ods. 6 zákonníka práce tým, že zamestnávateľ rozvrhol pracovný čas zamestnanca T. T. za obdobie apríl až júl 2013 tak, že jeho práca nadčas presiahla v priemere osem hodín týždenne v období štyroch po sebe nasledujúcich mesiacoch, čo bolo zistené pri výkone inšpekcie práce vykonanej u žalobcu v dňoch 17.09.2013 a 18.09.2013. Najvyšší súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že žalovaný postupoval príliš formalisticky a striktné, keď žalobcovi za porušenie povinností vyplývajúcich mu zo zákona uložil podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce pokutu vo výške 1.000,- €. Žalovaný si plnil len svoje zákonné kompetencie tak, ako mu ukladá zákon. Výška pokuty nie je pre žalobcu likvidačná a aj napriek tomu, že výšku udelennej pokuty žalobca nenamietal, odvolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že uloženie pokuty má charakter výchovný i charakter represie v tom zmysle, aby sa žalobca v budúcnosti nezákonnostiam vyvaroval a plnil si svoje povinnosti vyplývajúce mu ako zamestnávateľovi riadne a včas.

5.6 K námietke nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, odvolací súd uvádza, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že efektívny súdny prieskum rozhodnutí štátnych orgánov za účelom zabezpečenia práv a záujmov jednotlivcov je základným prvkom systému ochrany ľudských práv. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva. Výkladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležité odôvodnený. Najvyšší súd konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu je odôvodnené, je z neho dostatočne zrejmé na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu, dal odpoveď na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody boli špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a neodkazovali len na určité časti zákonov.

5.7 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, tak ako je uvedené vyššie, je zrejmé, ktoré skutočnosti považoval krajský súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, a teda je možné konštatovať, že odôvodnenie rozsudku je presvedčivé.

5.8 Odvolací súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu v preskúmovacom konaní je preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu v medziach žaloby, pričom v danom prípade krajský súd tento prieskum urobil a vysporiadal sa s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, pričom poukázal aj na ustanovenia jednotlivých zákonov, ktorých porušenia sa žalobca dopustil. Najdôležitejšou časťou odôvodnenia akéhokolvek rozsudku je tzv. právna veta, t. j. právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok, korešponduje s výrokom a umožňuje každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje právnu vetu a teda, takéto rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne, pretože je dostatočne odôvodnené a zároveň nezasahuje do práva na súdnu ochranu, ktorá je garantovaná každému Ústavou Slovenskej republiky.

6.

6.1 Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení odvolacích námietok žalobcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a teda rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S/149/2014-30 zo dňa 11.02.2015 potvrdil ako vecne a právne správne, keďže odvolací súd nezistil dôvod na jeho zmenu. K porušeniu citovaných ustanovení zákona preukázateľne v prvom skutku došlo, keďže žalobca mzdu žalobkyni poukázal prevodným príkazom v banke až dňa 20. septembra 2013, teda nie v deň skončenia pracovného pomeru s K. T.. Žalobca v konaní nepreukázal, že by sa na inom termíne výplaty mzdy so svojou bývalou zamestnankyňou dohodol.

6.2 Pokuta za obidva skutky bola uložená v súlade so zákonom č. 125/2006 Z. z., § 19 ods. 1 písm. a/. Jej výška zodpovedá dolnej hranici zákonného rozpätia, bola riadne odôvodnená.

6.3 S poukazom na uvedené závery Najvyšší súd SR potvrdil rozsudok Krajského súdu v Nitre ako vecne správny, keďže rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu sú zákonné (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

6.4 O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov konania, čo však v prejednávanej veci nenastalo, a teda súd právo na náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

6.5 Podľa § 491 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6.6 Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V tomto prípade začalo odvolacie konanie pred 1. júlom 2016 preto Najvyšší súd dokončil vec podľa ustanovení O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.